

HOOFDSTUK 1

Op het lommerrijk terrein achter het lokaal van de Koninklijk Hoofdgilde Sint-Sebastiaan aan de Leffingestraat, half verscholen tussen de bosschages en bladervolle struiken, hing het lichaam van een onbekende kerel vastgebonden aan de stam van een flink uit de kluiten gewassen tamme paardenkastanje. Pal in zijn voorhoofd stak een pijl! Niet zomaar een gewone pijl. Nee, het was een gouden pijl!

Het was wezenloos stil. Geen blad ritselde aan de bomen of struiken. Geen getjilp, geen gekwetter, geen mus, vink of ekster liet zich horen. Het was alsof alle leven stilgevallen was. Maar wat schitterde er daar tussen het gebladerte?

Door het bladerdek viel een zonnestraal op de veren achteraan de schacht van de pijl. De weerkaatsing van deze straal benam Spekke het zicht. Met dicht geknepen ogen naderde hij de plek des onheils. Schoorvoetend kwam hij naderbij. Een kreet van afgrijzen stakte in zijn keel toen hij de ware toedracht zag van het schouwspel voor zich. Huiverend bekeek hij het van doodsangst verwrongen gezicht van de vermoorde. Zijn paarse tong stak obsceen uit zijn opengesperde mond. Een straaltje bloed liep langzaam uit de wond op het voorhoofd. Een druppel van het rode levensvocht bengelde aan het topje van de neus van de dode. De levenloze ogen blikten nietsziende naar de verte over het hoofd van Spekke heen. Die voelde zich niet op zijn gemak door die starende blik.

Schichtig keek Spekke om zich heen naar de eventuele dader van deze afschuwelijke moord, doch nergens viel een levende ziel te bespeuren. In de verte hoorde hij de schelle stoomfluit van een trein in aantocht. Het spoor dat vlak bij de voormalige hoeve van boer Decoster passeerde, liep langs een watertoren naar het station 'Oostende Stad' een eindje verderop. Zo vlug als zijn kromme beentjes het toelieten, haastte de krasse knar zich naar het lokaal van de schuttersgilde.

De hoofdman van die gilde, Léon Thoma, schrok zich een hoedje toen de deur met een knal tegen de muur sloeg toen Spekke het lokaal binnenstormde. De hoofdman stootte hierbij zijn nog volle glas schuimend bier bijna omver! Een kwak bier klotste over de rand van het glas. Hij had net een glas Ekla besteld om zijn dorst te lessen na de stevige wandeling ter bevordering van zijn spijsvertering. Zijn arts had hem aanbevolen om dagelijks minstens een half uurtje lichaamsbeweging te nemen.

Spekke trad op de hoofdman toe en stamelde onverstaanbaar. "Wel, kerel, wat is er gaande? Je lijkt wel een spook gezien te hebben. Vooruit, schiet op! Wat scheelt er met je?"

De verwarde Spekke nam het glas van de hoofdman van het tafeltje en dronk het in één teug helemaal leeg. Beteuterd keek Léon Thoma naar de op en neer wippende adamsappel van de nieuwkomer terwijl die de pint in zijn keelgat liet lopen. Met een klap plaatste hij het ledige glas terug op de tafel. Smakkend likte hij het schuim uit zijn knevel die onder zijn reusachtig reukorgaan zijn tronie sierde.

Blijkbaar had de fikse teug bier zijn emoties wat gekalmeerd. Met een nog beverige stem wist hij zijn lugubere ontdekking kond te doen. "D-d-daar, op het schietterrein werd een vreemde man vermoord! Hij kreeg een pijl vlak in het midden van zijn voorhoofd, recht boven zijn neus. En het is nog wel een gouden pijl ook!"

Met open mond aanhoorden alle aanwezige leden van de schutterskring ongelovig de mededeling van Spekke. Alle hoofden hadden zich naar de verwarde man gedraaid. Een moord, hier? Onmogelijk! Na een moment van onbeslistheid kwam iedereen in beweging. Ze stormden allen tegelijk in de richting van de deur en drongen de onthutste boodschapper opzij in hun haast om naar het slachtoffer van het misdrijf te gaan kijken. Op een drafje bereikten ze de plaats van de misdaad.

"Oeh, hoe erg!"

"Amai, wat is hier gebeurd?"

"Miljaar, recht in zijn kop!"

"En het is echt een gouden pijl!"

"Parbleu, quoi faire maintenant?" Paniekerig keken ze van de een naar de ander. Angst stond op hun gezicht te lezen! Wat moest er nu gebeuren? Weldra zou de Gilde haar zeshonderdjarig bestaan vieren met een grote schuttersprijskamp. Hieraan zouden driehonderd vijfenzestig schutters deelnemen. Ja, zelfs koning Leopold II had beloofd deze schieting met zijn aanwezigheid te vereren! Dreigde dit alles nu in het water te vallen?

Meneer Thoma nam het initiatief. Koelbloedig maande hij iedereen aan om het lijk ongemoeid te laten en terug te keren naar het lokaal. Zo zouden eventuele sporen van de dader niet vernietigd worden. Toen zond hij Miel-tje, het zoontje van Tsjeppen, de onderhoudsman, naar het politiecommissariaat om de moord aan te geven. Intussen liet hij Spekke plaatsnemen op een stoel aan zijn tafel en liet hem zijn verhaal doen over de omstandigheden waarin hij het dode lichaam ontdekte. Hij noteerde af en toe iets waarvan hij dacht dat het het onderzoek naar de moordenaar kon helpen.

Mieltje liep geen school. Op zijn hoofd groeide vlasblond haar in pieken. Een laag voorhoofd, kleine bruine oogjes, die overal tegelijk rond blikten, een mager gezicht, grote wijd uitstaande oren, een mond die tamelijk breed mocht genoemd worden, kortom een sullig broekventje was de kleine knaap. Mieltje had wel ferme schouders, een kloeke borst, stevige armen en benen staken door zijn kleren heen. Hij liep vaak rond met een vuile neus die hij

meestal aan zijn mouw afveegde. Een glinsterende vlek sierde dan ook zijn rechtse mouw. Het ventje was niet al te snugger en al vlug mocht hij zijn vader helpen op het terrein van de hoofdgilde. Hij wiede onkruid in het grasperk en gaf de bloemen water. Ook kleine karweitjes werden door hem verricht, zoals elk jaar de muren witten en deuren en ramen verven. Maar hij was dikwijls verstrooid en rap afgeleid.

Fluks rende Mieltje naar het nabijgelegen dienstgebouw op de hoek van de Leffingestraat en de Edith Cavellstraat waarin naast een politiebureau eveneens het 'Dispensarium Nationale Bond tot Bestrijding der Tering' en het 'Stedelijk Dodenhuisje' ondergebracht waren. In de volksmond werd dit de 'Morre' genoemd. Verderop in de Edith Cavellstraat lag het burgerlijke of Sint-Janshospitaal. Politietoezicht werd hier al uitgeoefend sedert 1898 toen de sprotfabriek alhier zijn deuren opende. De golf van honderdvijftig jong dochters die er tewerkgesteld waren, diende 's avonds bij het beëindigen van de dagtaak bij het verlaten van de fabriek in goede banen geleid! Mieltje drukte de deurklink naar beneden. Helaas, de deur van het politiekantoorje was gesloten en er was niemand aanwezig. Wat nu? Ha, daar ging de jongen een lichtje op! Hij zou naar het station rennen. Daar vlak tegenover wist hij nog een bureau. Zo vlak bij de vertrek- en aankomstplaats van de treinen zou zeker wel een agent aanwezig zijn, zo dacht de snaak.

Zo kwam het dat het kereltje onderweg naar het politiekantoor aan de Pakhuiskaai bleef dreutelen bij een straatartiest op het plein voor het station 'Oostende Stad'. In de schaduw van de stationstoren had de kerel een stek gevonden op het plankier. De muzikant draaide aan een pierement waardoor een lustig melodietje over het plein weerklonk. Rond de orgelman had zich een schare luisteraars verzameld, niet alleen om naar de muziek te luisteren. Neen. Bovenop het draaiorgel zat een aapje. De makaak was in een kostuumpje gestoken en het droeg een felrode kepie op zijn kopje. Met een riem rond zijn middel aan een ketting lag het resusaapje vast aan het muziekinstrument.

Tot vermaak van de omstaanders danste het diertje en het voerde allerlei kunstjes op onder aansporing van zijn meester. Mieltje drong door de rijen heen tot hij vooraan stond. De gekke capriolen van het aapje toverden een brede glimlach op het gezicht van de jongen. Mieltje vergat waarom hij hierheen gekomen was. Hij bleef maar vrolijk staan kijken naar het gekke beestje in zijn kleurige pakje. Het aapje hield een bekertje in zijn linker voorpootje om muntjes te ontvangen van de omstaanders. Na een poos hield de orgelman op met draaien aan zijn pierement en hij nam de centjes uit het potje waarin de toehoorders iets gestopt hadden. Toen hij aanstalten maakte om met zijn draaiorgel op te stappen, besefte het jongetje plotseling dat hij naar het politiekantoor moest gaan om de moord aan te geven!

Hij rende het Stationsplein over, tussen de koetsen door, die daar de aan-